

POESIA

EL CLAR PAÍS

Amb el sol que és molt blanc sobre el mar que és molt blau,
 amb uns núvols molt blancs dalt al cel que és tan blau,
 i rius que inútilment volen fer dolç el mar,
 rius molt secs, molt hostils, amb el cor ple d'atzar.
 Amb pluja per atzar, amb algun cop de vent,
 amb el trot sobre el mar del llevant inclement.
 El clar país, el meu.

Tot de vells campanars entre cases i camps
 i tendríssims palmons el Diumenge de Rams,
 tot de cares de sants, pintades amb traç fort,
 que lluiten contra el temps a cavall de la mort.
 I camins plens de pols per on ve, indiferent,
 la brisa de l'oest, la llum del sol ponent.
 El clar país, el meu.

Amb aquest cel tan dur que el sol no es pot mirar,
 amb aquest cel tan alt que els ocells són distants,
 amb aquest cel tan net que ensenya a perdonar,
 amb aquest cel tan lluny que els homes som pagans.
 Amb el fred vent del nord, que arriba tramuntant,
 amb el fred vent del nord, que torna el cel brillant.
 El clar país, el meu.

Amb pobles i ciutats que de Roma han nascut,
 amb homes jornalers portats pels trens del sud,
 quan la parla és un clam, quan la parla és un fet,
 quan el poble és memòria i el dret a viure, un plet
 quan la brisa és somrís, quan el vent és discret,
 quan el vent ve del sud, quan tot esdevé quiet.
 El clar país, el meu.

JOAN ARGENTÉ

(Versió lliure del poema
 de Jacques Brel, «Ce plat
 pays qui est le mien»)

m. g.